

47. szám.
November 23-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

(Referensünk legújabb találmányu hall-esővel levén equipirozva, most már a legesleghitelesebb tudósításokat fogja közölni.)

Az immunitási vita.

A gyűlés kezdődik általános nagy zajjal. Három országgyűlési jegyző vakmerősége anynyira megy, hogy e zaj közepett fél óráig mindennemű iratokat olvasnak fel, s gátolják ez által a képviselőket a szabad beszélgetési jogban. Elnök elég elnéző a jegyzőket rendre nem utasítani; minek beszélnek bele a képviselők discursusába?

Jól értesültek azt állítják, hogy a felolvasott iratok 122 képviselő az iránti folyamodását tartalmazzák, hogy ő tőlük a szavazataikat katonai executióval méltóztassék a ház behajtatni, mert ők önkényt meg nem jelennek.

Ezután áttér a ház a szőnyegen levő kérdésre, ezen sűrű felkiáltással: „szavazzunk!”

Miután tudniillik a királyi fiskus már harmadszor csenget a kellnernek, hogy neki „ein portzion tiegerbraten“ kell, de mingyárt, tehát nem illik őt soká várakoztatni. — „Astaroth éhes!”

Azonban vannak skrupulosus kedélyek, a kik szeretnének tisztába jönni a felől, hogy val-

jon sülvé, avagy főve serviroztassék-e a tigris-husconsumensnek az illető portzió? e kérdés fölött megengedtetik a szakácskönyv paragrafusait idézni.

A ház türelmetlensége a tetőpontra hág, midőn az első szónok a három első szó után még a negyediket is kezdi mondani. Pedig sok szépet mond a királyi fiskusnak, még azt is mondja neki, hogy „zsidó!” Shakespearenek a Shylockja, a kinek egy font hús kell a keresztényen testéből. A fiskus lekiált a karzatról, hogy ő is akkor látta Shakespeare-t, mikor Besze János.

Megfelel erre a bizottmányi előadó, felvilágosítván a házat, hogy a királyi fiskus igen jó ember, s még abból, hogy egy tigrist a tányérjára teszünk, nem következik, hogy azt meg is fogja enni. Hátha megelégszik azzal, hogy azt bele márthatta a szószba. Aztán ha történik is valami az incriminált tigrissel, nem nagy öröm-e a többi tigrisekre, hogy ez a valami nem ő velük történt?

E közben a ház türelmetlensége toronymagas hullámokat kezd hányni: a „jól értesült nép“ szavazni akar már. A királyi fiskus már régen a terített asztalnál ül! Astaroth éhes!

Mind hiába. „Él magyar, áll Buda — nem igen nagyon; de annál jobban áll Halász Bodi, ki igen elmésen megmagyarázza, hogy gyerek korunkban az volt a regula: „a ki a levesből nem eszik, húst nem kap;“ tehát tessék a fiskusnak is a levesen kezdeni, a hogy a 33. § dietálja; de ugy-e a levesbe nem mer belekóstolni, mért az nagyon paprikás; attól fél, hogy a leves eszi meg őtet?”

A ház szörnyű jókedvű hangulatban elemezi e hivatalosan „komolynak és fontosnak“ diffamált ügyet.

Csak az elnök nem osztja a jó kedvet, kinek oly mérgesen süt szemébe a nap, az akademia befüggönyözhetlen ablakain át, hogy már a csengetyűjét sem találja maga mellett; végre egy szélső baloldali egy hosszú papirost ad a kezébe, melyet rögtön felhasznál parazolnak, s e biztos menhely alól nézi az ütközet további lefolyását.

Következik a szónokok sorában Zichy Antal, ki éles logikával czáfolja meg az ellenzeteket, bizonyítván, hogy sérthetlenséggel csak az bir, a ki sérthető, de a ki effective sérthetetlen, arra de regula nem terjedhet ki a sérthetlenség, például hozván fel azon praegnans esetet, ha teszem föl, valaki Cromwellt akarná felelőssé tétetni azokért a versekért, a miket Zichy Tóni mondat el vele „A nagyság átká“-ban.

Már már azonban a ház türelmetlensége cubusra eleválódik.

Elnök megkísérti a küzdő feleket szétválasztani amaz ismeretes magány dallal a Hugonottákból: „Halljátok az estharangot, Ti jámbor lakosok!“ de végre az sem használ, s már már hugonották és guisek kardra kapnak; ha nem gondoskodik Meyerbeer szelleme valami improvisált véletlenről. A karzaton ugyanis egy magyar asszonyosság ül, épen az elnök feje felett, kinek fejét díszes tornyos debreczeni főköttő ékesíti. A házban támadt zivatar abban a perczenben, a melyben már a harangszó sem használ, lekapja a fenntisztelt főköttőt amaz illetékes

helyről, s oly kiszámított improvisatióval helyezi azt át a ház elnökének tisztos ősz fejére, hogy e jelenet következtében az összes ház arczulata egy ütenyre átváltozik, s a harag dobjai és trombitái után a vidámság hegedűi és klarinettjei váltják fel a zenekíséretet.

A főköttő azonban tulajdonosnőjének köszönettel visszaadatik.

A támadt allegro közepette még Madarász kísérti meg a maga áriájával keresztül hatolni; tudatván a tisztelt házzal, hogy a ház szabályai szerint az övé mindig az utolsó szó: a többi szónokok csak kommak, striklák, felkiáltó és kérdőjelek; de ő a discussióban a punctum! egyike azon fekete pontoknak, miktől Napoleon nem tud aludni.

Miközben a ház türelmetlensége önmagát mulja felül.

De már csakugyan szavazásra kerül a sor.

Sokan azonban most már annyira megkívánták a szavazást, hogy kétfelé akarják osztatni a kérdést, hogy két darabban szavazhasanak rá.

Elnök kinyilatkoztatja, hogy nem volna csoda, ha ő látná kettőnek a kérdést, úgy süt a szemébe a nap; de tessék elhinni, jobb lesz, ha egyszerre esünk át rajta.

Az említett szélső bal képviselő figyelmezteti az elnököt, hogy abból a papirosból, a mit most napernyőnek használ, nehogy legyezőt is csináljon, mert az 21 képviselőnek a petitiója személyes szavazás végett.

Mi meg is kezdődik.

Miután pedig a jegyző ajka nem telephon, s a képviselők füle nem *Dyonisius fülkéje*; hát csak úgy régi ismeretség nyomán jegyezgetik, hogy valószínűleg ki mondott igent, ki nemet? ki semmit? öt hat darabra menő tévedés: bagatell; az illetők majd sietnek azt a sajtóhíbak között helyreigazíttatni.

Arról levén szó, hogy egy szélső bal lapszerkesztő kiadassék-e a királyi fiskusnak? Halász Bodi azon fenyegetését, hogy „*hodie tibi, cras mihi*,“ egy balközépi szerkesztő annyira szívére veszi, hogy „nem“-re szavaz; három jobbközépi szerkesztő képviselő pedig neutralisnak declarálja magát e harcban: ezeknek még csak „*postcras mihi*!“

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nem rigenten aszt mondot országgyűlisen egyik barátom generalizs, hegy képviselőnek mindenhez kel irtenyi; de nemcsak kel, hanem muszaj; de nemcsak muszaj, hanem ugy izs van.

Mikor eszt mondot, mindig in rajtam nize, mintha mondot volna, uti figura docet.

Egy másik képviselő nagyon nevette rajta.

Nevetnyi, mikor engem dicsirik, mar magában megbantazs; mondok neki:

— Te sertist elkövetsz!

Az a bolond feleli: — nem vagyok disznohajtsar.

Pedig világosan montam neki, hogy „sertist“ — is nem „sertvist,“ — tudok in, hogy mi az orthografia?

No in duellalni nem szoktam, de a ki engem kineveti, mikor talentumrul beszilnek, anak in bebizonnyitok, hogy stomfax!

Barátom elensig elfogata kihivast, is monta nekem, hogy fogja nekem adnyi publico—politico—oconomico—financzializs problemat; a kit ha meg tudok fejtenyi, kiri tülem bünbocsanatot.

Azutand plena sessione klubban következő feladvanyt elejbim terjesztet:

— Micsinyalnal Zebulon, ha miniszternek volnal titkozs tanacsosz, is mondana neked: Lasad, idezs Zebulon; vasutat akarok csinyalnyi, — pinzt akarok kölesön venyi, — nemzeti bankot kelene megalapitanyi, — honvidek csinyalnak nagy larmat, azokat izs kelene abfertigolnyi, — adohatralik sok, nem fizetnek, muszka izs a nyakunkon, — pedig tigeidet izs, meg töbi hüsigezs barataidat izs szüksigezs volna megjutalmaznyi; hogyan keresztül gazoljunk ezen a complicalt kirdiseken?

Következik az in feleletem: „Csak ülyön

fel excelentiad nyakamba, majd in keresztül viszem ezen a nagy hinaron. Tehat pro primo — homburgi jebuzeustol vasuti kölesönt felvesztünk; akor aszt aranyban nemzeti bank hypothecanak leteszünk; anyi irtikig magyar bankot kibocsatunk; azal vasutat felipitünk; akor vasutat eladunk; — azal a pinzel honvideket megnyugalmazunk; — akor honvidekel muszkat megverünk; — a mi megmarad belülük, azokal rögtön adorestanciát beexequaltatunk; — ezel a pinzel kölesönt jebuzeusnak visszafizetünk; — nekünk megmarad arany hypoteca egiszen; azon pedig tisztessigesen megosztunk.

Elensigem mit tehete? Kapitulalt. Aszondot, hogy mig ekora nagy emberel nem volt dolga.

— — No, csakhogy képviselői immunizast izs lerazhatunk mar nyakunkrul; mar tudnyilik tigrisek immunitasat; mert nekünk *ideben* nem kel parupli. Hanem az csunyasag volt tigrisektül, hogy olyan nagyon heczzelték kiralyi fiskust Kossuth elen; hogy biztatak ütet, hogy aszt fogjon perbe, aszt itiltesen el, ne Bösszörminyit. Ez mar nem ilete. Milyen fájdalomasan este volna Kossuthnak, ha ütet becsuktak volna, mikor it sincs. — Hiszen azirt Bösszörminyinek sem lesz am semi baja. Csak kelete mar ütet egy kicsit megijesztenyi. Majd elcsinyalunk asztat valahogy. Hanem eszt nem mondok el nemzetisigi képviselőknek; azok nagyon szítak fogaikat mikor deliberalatunk; gondoltak magukban: si hoc in arido, quid adhuc in viridi? ha igy banya haz Bössz örményeivel, hat mig akor hogy fogja banyi bösz szerbjeivel is bösz romanyaival? — Hat csak had higyenek asztat.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Nyilt levél az én kedves májsztrannak, az „Üstökös“ politikus csizmadiájának.

Majsztram már évek óta hallatja nemcsak ország-, hanem világra szóló tanításait és oktatásait;

ezek engem is gondolkodóba ejtvén, bátorkodom gondolkodásomnak legujabbi szüleményét májsztrannak bíráló széke elé terjeszteni, — ha azt életrevalónak találja, közölje az én igen tisztelt májsztranné asszonyommal is, kit a magasabb politika nemcsak gyönyör-

A jáger és a favágó.

(Régi mese.)

Jäger. Nem látta kend itten az oroszlán nyomait?
Favágó. Imhol jön ő maga.

ködtet, hanem körmönfont kérdései tanusítják is, hogy abban kellő jártassággal bír.

Hosszas kutatásom után sikerült kifundálnom, hogy a francziák császára, Napoleon Lajos ő felsége 1869-ben fog megszűnni uralkodni, — szomorú ugyan ez ő reá nézve, de igaz, mivel ezen állításom meg nem dönthető számításon alapszik.

Hogy a dolog kellőleg érthető legyen, Lajos Fülöp, francziák volt királyának casusát kell felhoznom; ugyanis ő felsége született 1773-ban, trónra lépett 1830-ban, — felséges neje született 1782-ben, házasságra lépett 1809-ben; — most tehát, ha Lajos Fülöp

születési éveit, továbbá neje születési és házassági éveit hozzáadjuk a trónralépés korához, kijön a trónról lelépés éve, ugyanis:

1830	1830	1830
1	1	1
7	7	8
7	8	0
3	2	9
1848	1848	1848

Épen így áll a dolog Napoleon Lajos császárral, ki született 1808-ban, és trónralépett 1852-ben; felsé-

A jáger és a favágó.

(Régi mese.)

Jáger. Jaj földi, nem keresem én az oroszlányt, csak a nyomát.

ges neje született 1826-ban, házasságra lépett 1853-ban; — ha tehát ezen évszámokat hozzáadjuk a trónralépés korához, ki kell jönni az uralkodás megszűnési korának, vagyis:

1852	1852	1852
1	1	1
8	8	8
0	2	5
8	6	3
1869	1869	1869

Q. e. d. mi annyit tesz, hogy a feltevés napnál

világosabban ki van mutatva; de azért kérem majsztramat, ha e néhány sort az „Üstökös“-ben kitéteti, az illető számot valamiképen ki ne küldje Franciaországba, mert császár ő felsége az igazmondásért úgy megtalálna haragudni, hogy 1869-kig nekem reménysem sem lehetne a *becsületrend* megnyeréséhez.

Majsztramat üdvözölve, kedves majsztramnén aszszonyomat pedig tisztelve, maradok

Imre,

vándorlásban levő csizmadialegén.

Elkésett Márton-napi köszöntő.

Thens oróság !

Enhim khezben van nadj fokos,
A khivel fát szuktak vágni ;
De ne félj jó Mártun Kokos :
Nhines rajtamon hózentrágli !
Thüsgyhükheres modjor vadjok,
A sorkontó szépen radjog,
Mint az egen a csillagok ;
Szepen radjog enhim stiblin,
És ojd csinál, hojd „blin-blinblin !“
Modjor nodrág van magamon,
Kit még sohse látta Kamon !

Nem vút, dhe von ! Mit nem csinál
A szheretet, hojdha heves ?
(De nem oly, ki miatt mhegszünt
Comitátnak lenni Heves !)
Nem vút modjar nodrág, de en
Kipútholtam mingy í hiját :
Rám huztam a mutter lében,
A Régike huzerliját !

Nem vút hucsma, phedig khucsma
Ilik mogát modjor fejre . . .
Mint a szél a szalmaereszt,
Theptem enhim borzas fejet,
Es azt mundtham : ejnye ! ejnye !
Edszer csak edj szep gondolat
Elkergetet szivem búját :
Mindjár enim fejre tettem
A Régike borzas „muffját.“

Ód eshiptem ki engemet, de
Thatellében máskép beszélt,
Azt mundutt, hojd : theringette !
Adutt dhiót — vad edj meszelt —
Azt mundutt, hojd az ősi szél
Kint az otezán nagyon izél . . .
Hojd edj mogos szep khalaput,
A nadj szél ő orosága,
Mert előtte meg nem lapult,
Be izélt egy pocsolyába, —

Hojd önnek szep verset kölgyek,
Kin bámolnak a szep hölgyek.

Hej ! ha vúnék Coloman Tóth,
Kinek Gebustsortja Andód,
Ki a Pegazt oly jól nyergel,
Mint a poet Czoczor Gergely,—
Kinek Geburtsortja Baja,
Nem vúna a versnek baja !
Dhe vagyok csak Spiczig Árpád,
Ki czokorban eszek árpát . . .
Dhe kezem azert kithárum,
Es phengetek khis gitárum'
Mártonunknak — idj piáno . . .
Thiszta szivbül ezt khivánok :

* * *

Hányszur ajkat vizbe mártum,
Oly soká elj Kokos Mártun !
Bhorban uszon thied ajka,
Mint a Donán piezi sajka !

Oly boldog légy e hazában,
Mint a kis méh szép virágban . . .
Kit a szellő odj ringatja,
Mint gyermekét éces atyja !

S ha az Üstökösbül kihullsz,
Udj hullj ki, mint amtjából Pulz !
Hojd it köztünk maradj szépen,
Derék honfi — Mártun lében !

* * *

Ezt khiván sok modjor héber,
Kik szeretnek, mint lud-lébert . . .
Ezt khiván, ki árpát iszik
A sörben — az Iezig Spiczig.
Ezt khiván (ojd, hod : szol lében !)
A Régike — mutter lében !
Ezt khiván a Spiczig Árpád,
Ki czokorban eszik árpát !

Spiczig Árpád.

Baracsagozs level Kakas Martonhoz.

Idezs komam Marton!

Had mar biz az ugy van, in izs nem tagagya,
Szivem idezs gyönyör langjatul dagagya;
Talan mig röptibe nyulat izs elfognik,
Mintha csak a rigi Zebulonyka volnik.

Amde jambor lilek ne elesudalkozal,
Jo mondazs: tovab ir, mi lasu labon jar;
Jo mondazs is rigi, is mer rigi, hat jo,
E gisz vilag rengye tartya magat ahho!

Vagy hat nem olvastal uj iskolatervet,
Vagy mint in olvastam, ürüm könyvek melet?
Soha se in lasak zacskom fenekire,
Hogy ha nem az valnik lelked szigyenire.

Mer sok „czoki frater“ hijaba kiabal,
Hogy minek mar egisz kilencz gymnazial?
Be kel az ösmernyi, pompasul van igy ez,
Hat hetezs koraban szolom a gyermekhez:

„Kis fiacskam kedvezs, ne megharagugyal,
De dajka emlöin tovab ne alugyal;
Szaly le onan kirlek, elig tejbül anyi,
It az ideje van kisededoba jarnyi.

Kisededot ha elunsz, elmisz a normaba,
Egy—kit esztendöre egy kis skutikara,
Tiz esztendüzs kamasz alig lesz el izs meg,
Gymnazial első iskolaba visznek.

It aztan egy kicsit meg is pihenhetel,
Kilencz kurta ivig nem eresztenek el;
Okosagot belid adig töltögetik,
Mig az orod alya nem megfeketedik.

Mikor valahara inen izs kimasztal,
Csak mig nigy ivet jasz akademianal;
Is ha szerencsisen „körül jarod“ aszt izs,
Nincs mar zegyib hatra, csak nehany iv praxizs.

S vigre, hogy a csurkad belebuj a hoba,
Neked izs kivirit ügyvidi diploma;
A mit, ha savanyu mar a szajad ize,
Kiterithetz szipen lada fenekire.“

— Is mar mozsd in kirdek: nem jo dolog az mi,
Hogy a fiu ithon nem fog koborasznji,

Hanem ül a padba, is izad is tanul,
S ired firfi meggyün muzsak templomabul?

Hogy pinzt izs sajnálnik ily csekily időre,
Az bizom nem teszek, mondok ki előre;
Idő marad idő, nem elvisz az sehol;
S tan mig fatyu ithon töbet elpocsikol.

Szoval a beszidet bar izs hogy csavarjuk,
Igasagot asztat nem elviszik varjuk:
„Legokosab mindig csak lasan haladnyi,
Hogy ha mar nem lehet egy helyen maradnyi.“

Tallerossy Zebulon dietalasara irta az ü pipazo bajtarsa

Csipekedy Vidor.

A pályázó.

— Kapitány uram! egy marhalevelet kérek.

— Minő marháról?

— Egy agárról.

— Hát az agár hol van?

— Ime, itt állok magam! — Bejelentem magamat a csákoai agarászegylet által november 25-én tartandó agarversenyre; — agárhoz illő sovány vagyok, futni tudok, ugatni meg akkorra csak megtanulok, — így legalább, ha mint ember, nem, — talán mint kutya, nyerhetek 100 frot.

A góbé kritikája.

H. ur nagyon kap a furcsaságokon. A nyáron színházba viszi öreg béresét. Játék után kérdi tőle: na hát hogy tetszett a színház kendnek?

— Nem ér az semmit uram, — felel elégtelenül az öreg, — sem egy majma, sem egy lakatja neki. Mult vasárnap a falu házában Paprika Janesi akkora lakatot vetett kis béresünk szájára, mint egy lepény; — a már a portéka!

Adoma.

— Egy portzió feketét! — recsegé az uracs — sietek!

„A ki lelke van a hasának! — mormogta a falusi atyafi — nem tudom, ugyan mit érthet a „fekete“ alatt? — de egy portziót*) megenni egy embernek, az már mégis sok!“

*) „Egy portzió“ — falusi nyelven = 1/4 véka.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Te is jó katona, én is jó katona; ne bántsuk egymást.

— — Arany János tiltakozik, hogy nem ő írta azt a verset a Pesti Naplóban, a mi alá # jegy van téve mely a kereskedelmi világban „arany“-at jelent. (Hiszen a ki olvasta azt a verset, ugysis mindgyárt ráismerhetett, hogy nem „arany“ az, csak „tántusz.“)

— — Hm, furcsa biz az; — tavaly a szent atya martyrokat *canonisált*, az idén pedig martyrokat *cano- niroz*. (Hát a nem mindegy?)

— — De csak nincs olyan kedves ember több, mint a Pesti Hirnök: az olasz sebesültek javára begyűlt adakozások közt felfedez egy olasz aranyat, meg egy porosz tallért, mire nagy triumfussal kiált fel: „íme látni való, milyen idegen pénzek forognak jelenleg hazánkban. — Elfelejtí, hogy a hivatalos Közlöny szerint ez évben 40 millió forint jött be az országba — búzáért, meg repezéért.

— — Most olvasom egy ánglus ujságban, hogy ötszáz orosz folyamodott a czárhoz, hogy ne vegyen részt a római kérdés feletti conferentiában; mire a czár azt a feleletet adatta nekik, hogy ehez a dologhoz a folyamodóknak semmi közük; hogy pedig jövőre megemlékezzenek róla, hogy olyan dologba, a mihez semmi közük, ne avatkozzanak, a folyamodásukra adott indorsata egy ív 2000 rubeles stemplis papiroson adták ki nekik, melyet a folyamodók tartoznak kifizetni, tudokra adatván, hogy a jövő folyamodásuk húszezer rubeles papiroson fog nekik hátratóztatni. (Ne beszélje ezt ki kegyelmed, mert még a mi vármegyéink felirati jogát is így meg találják stempelyezni!)

— — Százhuszonkét képviselő hiányzott a leg-

közelebbi szavazáskor a képviselőházból. (Fogadni mernék, hogy az Ankerbálban nem fognak annyian hiányozni a tisztelt házból.)

— — Azt anekdotázzák, hogy mikor Párisban azt kérdezték a magyar miniszterelnöktől, hogy mit talál a legbámulatraméltóbbnak Párisban? felelé: „azt hogy *mink* most *itt* vagyunk!“

— — Az is jó tréfa, a mit a párisi mütárlat ol hazatérő egy ismerősöm beszél, hogy ha valaki valami tárgyat le akart rajzolni, a mit a mütárlatban látott, a rajzot kitepték a tárczájából; a hogy ez iparos hazánkfiain is megtörtént. (E szerint tisztán csak bámulni voltak oda hivatalosak az idegenek?)

Krisztus urunk és Z—y György.

A derék Z—y Györgyöt, most Pestmegye egyik kittäinő tisztviselőjét egyszer képviselővé akarták választani.

Az ad hoc értekezletek javában folytak, s egy ily alkalommal párthiveinek eszébe jutott, hogy színről színre látni akarja jelöltjét. Deputatusokat küldtek hát érte, s két izmos deputatus kötelességének tartotta őt „more patrio“ vállalra venni, s úgy vinni be a társaság közepébe.

Az általános vivátot csakhamar általános halljuk váltotta fel. Az atyafiak nyilván azt követelték, hogy jelöltük beszédet tartson. Ennek meg kellett lenni, habár emberünk nem volt is beszélő kedvében.

Mondá tehát eképen:

„Tisztelt választók! (*Halljuk! halljuk!*) Én kü- lönb vagyok Jézusnál; (*Általános bámulás; halljuk!*) mert Jézus csak egy számaron ment be Jeruzsalembe; (a teherhordók ki akarnak ugrani alóla; de ő beléjük fogódzik) én pedig két becsületes emberen jöttem ide; (A szorongó szivek tágulni kezdenek.) kiknek mindegyike többet nyom két számarnál. (*Éljen! Vivát!*)

Iroma.

(Nem szavazott képviselőknék.)

„*Rend* mindennek a lelke“ .. Ez áll — Ország-követek [hát:
Hogy követek s szavazók — — *rendesen* elfeledik.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Folák*.